

Sygn. akt I C 1921/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant: Sylwia Krynicka

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. (...) w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej A. K. na rzecz A. (...) w W. kwotę złotych 7.318,14 (siedem tysięcy trzysta osiemnaście 14/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty złotych 5.493,40 (pięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy 40/100) od dnia 23 października 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty złotych 1.824,74 (tysiąc osiemset dwadzieścia cztery 74/100) od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia zapłaty.
2. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami postępowania w sprawie;
3. Wyrokowi w pkt. 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt: I C 1921/13

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26 lutego 2013 roku A. (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez (...) Towarzystwo (...). z siedzibą w W. - reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego J. M. - wniósł o zasądzenie od A. K. kwoty 7.318,14 złotych, na którą składają się kwoty:

- kwoty 5.493,40 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2012 r. do dnia zapłaty,

- kwoty 1.824,74 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,

oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 92,00 zł., kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł. i zasądzenie zwrotu innych kosztów 2,39 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy o produkt kartowy zawartej między pozwanym a Bankiem (...) S.A., czyli przez poprzedniego wierzyciela. Powód podniósł, iż nabył wierzytelność na podstawie umowy o przelewie wierzytelności z dnia 22 października 2012 roku. Wskazał, iż przesłane zostało pozwanemu zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do dobrowolnej zapłaty z dnia 06 listopada 2012 roku (pozew k. 31-32).

Nakazem zapłaty z dnia 8 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Lublinie XVI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w sprawie VI Nc Nc-e (...) uwzględnił w całości żądanie pozwu. Sprzeciwem z dnia 26 kwietnia 2013 roku pozwana zaskarżyła nakaz, wskazując, że porozumiała się wcześniej z powodem co do rozłożenia na raty wierzytelności ze względu na trudną sytuację materialną.

Postanowieniem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w Lublinie XVI Wydział Cywilny wobec wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie.

Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 roku (data prezentaty- k.68) powód załączył wymienione w pozwie dokumenty (pозew k. 23 – 68).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) S.A.Grupa (...)z siedzibą w K.(dawniej (...) Bank S.A.w G.) i pozwana A. K.byli związani umową karty kredytowej (...)zawartej w dniu 5 sierpnia 2009 r. (umowa – k. 52-60).

W dniu 22 października 2012 roku Bank (...) S.A.z siedzibą w K.zawarł z A. (...)z siedzibą w W.umowę cesji wierzytelności. (umowa k.43-50, załącznik k. 51)

Pismem z dnia 6 listopada 2012 roku A. (...)z siedzibą w W.zawiadomił A. K.o cesji wierzytelności i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7.378,14 złotych (wezwanie – k. 31).

Pozwana na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2014 r. oświadczyła, że uznaje dochodzoną przez powoda kwotę. Jednocześnie wskazała na trudną sytuację majątkową wskazując, że obecnie nie pracuje ma na utrzymaniu małoletnie dziecko, a jedynym żywicielem jest mąż. Załączyła zaświadczenie o zarobkach męża w kwocie 1320,43 zł, z którego jednocześnie wynika prowadzona jest prowadzona egzekucja komornicza w kwocie 792,26 zł (protokół i zaświadczenie k.76-77)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a wskazane wyżej dokumenty.

Sąd dał wiarę tym dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Bezspeczne jest, iż pozwana zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę o kartę kredytową, zaś ten zawarł umowę cesji wierzytelności stanowiącą kwotę dochodzoną pozwem (k.51).

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Na rozprawie (k.76) oraz w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k.8-9) pozwana uznała w całości powództwo.

Mając na uwadze powyższe Sąd jak w pkt. 1 wyroku.

Sąd odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. Zastosowanie tego przepisu nie jest ograniczone złożeniem wniosku w tym zakresie przez pozwaną. W judykaturze przyjmuje się, iż przepis art. 102 k.p.c. nie może być rozszerzająco wykładany i wyklucza uogólnienie, a może być stosowany w zależności od konkretnego przypadku. Ustawodawca bowiem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów lub nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jednocześnie należy przyjąć, że przepis ten może być stosowany w zależności od konkretnego stanu faktycznego.

Odstąpienie od obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami procesu poniesionymi przez jej przeciwnika procesowego jest możliwe jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak trafnie zauważono w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r. III CZ 25/12: Ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa. Ocena sądu, czy występują okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c., dokonywana jest niezależnie od przyznanego stronie zwolnienia od kosztów sądowych.

Odnosząc się do zasad współżycia społecznego oraz faktu, że pozwana znajduje się w trudnej sytuacji materialnej Sąd odstąpił od obciążania jej kosztami postępowania.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak pkt. 2 wyroku.

W punkcie 3 wyroku stosownie do treści art.333 § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi w pkt. 1 klauzulę natychmiastowej wykonalności.

ZARZĄDZENIE

(...).